

— Готовъ съмъ, Пулосскый, заклевамъ ся да станѣ послѣдователь на честь-тѣ ти и участникъ на бѣдствіята ти. И тази клетва да немислишь че Лодойска иѣ искубва отъ мене! Както обычамъ отечеството си, тѣй обожавамъ и дщериѣ ти, въ неѣ ся заклевамъ прѣдъ тебе, че неприятелитѣ на държавитѣ сѣ были и ще бѣдхѣтъ всякога и мои неприятели; заклевамъ ся още, че ще пролѣиѣ кръвь-тѣ си до капкѣ за да исплѣдиѣ отъ Польшѣ чужденцитѣ, които господаруватъ подъ името на царя.

— Пригърни мя Любынскый, опознавамъ тя, опознавамъ зетя си. Хайдите, чеда мои, да идемъ, всичкитѣ ни мѣкы ся свършихя.

Когато Пулосскый ми казуваше да съединѣиѣ рѣцѣтъ си съ Лодойскинытъ, и ный облобизавахмы отца си, ето че ся завърнѣ и Чичиканѣ. Много хубаво, тѣй трѣба, повыка той, както искахъ азъ, женяніята азъгы обычамъ! Весель бѣди татко, ще заповѣдамъ да тя развържатъ, тако ми сабята ми, продължаваше татаринѣтъ, когато войскаритѣ му изрѣзвахѣ връскитѣ на Пулосскаго, съ това що вършѣ сега, като прими-слямъ, азъ правѣиѣ единѣ великодушнѣ работѣ; но да ви кажѣ че тя ми и много скѣпо излѣзва; ко ко пары изгубвамъ азъ! Двама полскы велможи! Една прѣкрасна дѣвойка! Отъ тѣхъ азъ колко искунѣ можахъ да зема!

— Да тя не мѣчи това, Чичикане. подума Пулосскый,

— Небойте ся, не, възрази татаринѣтъ, това е